

Arrest

nr. 83 367 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, diende op 13 september 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten samen met uw minderjarige zoon. Op 21 februari 2011 nam ik dienaangaande de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, een zogenaamde bijlage 26 quater, aangezien u via Polen was gereisd en de Poolse autoriteiten verantwoordelijk werden geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. U keerde echter niet naar Polen terug, maar vroeg op 5 mei 2011 een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. In het kader van deze aanvraag verklaarde u uw land van herkomst te hebben verlaten omdat het leven van uw zoon er in gevaar zou zijn omwille van zijn neef, S. I. (...), die er door de autoriteiten van verdacht wordt een rebel te zijn. Op 15 juli 2011 nam ik dienaangaande een beslissing

tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 28 oktober 2011. Op 7 december 2011 stelde u tegen dit arrest cassatieberoep in. Dit beroep werd door de Raad van State verworpen in zijn beschikking van 27 december 2011. Daarom vroeg u op 27 december 2011 een derde maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde hierbij niet naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd sinds de afsluiting van uw tweede asielaanvraag. U verklaarde tevens bij de verklaringen te blijven die u aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag. Uw vrouw, T. T. (...) (O.V. 6.686.859), die voorheen nog in Tsjetsjenië verbleef, was ondertussen met uw jongste zoon en dochter naar België gereisd omdat de autoriteiten na jullie vertrek nog steeds bleven langskomen. Ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag legde u uw huwelijksakte voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw huidige asielaanvraag blijkt dat u bij de verklaringen blijft die u aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen nu een nieuw stuk voorlegt (CGVS, p. 3). Uw zoon wordt in Tsjetsjenië nog steeds door de autoriteiten gezocht omwille van zijn neef. Sinds jullie vertrek verdenken de autoriteiten u en uw zoon er bovendien van dat jullie zich aangesloten hebben bij de rebellen (CGVS, p. 4-5). Er moet echter worden opgemerkt dat het door u in het kader van uw derde asielaanvraag voorgelegde stuk de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivering van de beslissing die ik op 15 juli 2011 in het kader van uw tweede asielaanvraag ten aanzien van u nam, niet kan herstellen.

Uw huwelijksakte bevat immers louter informatie over uw eigen identiteit en die van uw vrouw, die hier niet ter discussie staan, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg vermag ze niet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, T. T. (...) (O.V. 6.686.859), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands paspoort en huwelijksakte, de binnenlandse paspoorten van uw oudste zoon en dochter en de geboorteakte van uw jongste zoon) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de vreemdelingenwet zouden hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven tonen verzoekende partijen *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 48/1 [bedoeld: "artikel 48"] en 48/2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden"*. Artikel 48/2 bepaalt: *"Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden"*. Verzoekende partijen beargumenteren niet *in concreto* hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. Daar waar verzoekende partijen menen dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat de bestreden beslissingen dermate karig zijn gemotiveerd dat het onduidelijk is wat nu net de motivering is van deze beslissingen, merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen wel degelijk kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, nu zij zich in feite beperken tot het uiten van kritiek op deze – volgens hen veel te korte – motivering in de bestreden beslissingen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Volgens verzoekende partijen kan het niet dat de bestreden beslissingen enkel stellen dat de voorgelegde huwelijksakte voldoende was om de asielaanvraag van eerste verzoekende partij nogmaals in overweging te nemen, maar dat het bijgebrachte document niet volstaat om de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Als de motivering zo simpel zou zijn, had men een beslissing tot niet in overwegingname moeten nemen, zo menen verzoekende partijen. Verzoekende partijen verwijzen naar de nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties en naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te benadrukken dat een coherent asielrelaas op zichzelf voldoende is om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen andere bewijzen kan voorleggen. Verzoekende partijen menen dat de geloofwaardigheid van hun relaas vaststaat op basis van hun plausibele, gedetailleerde en coherente verklaringen, die bovendien worden ondersteund en niet tegengesproken door de objectieve informatie verkregen door de tegenpartij. Zij wensen te onderstrepen dat verwerende partij nergens in haar motivering stelt dat er sprake is van een incoherent relaas.

Zo maakt verwerende partij ten eerste geen gewag van enige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partijen onderling. Nochtans werden zij allebei onderworpen aan een duchtig interview op het Commissariaat-generaal en kon verwerende partij hun verklaringen aldus met elkaar vergelijken. Echter, uit de inhoud van de bestreden beslissingen kan niet in het minst worden afgeleid of de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de interviews, daar hij zich louter beperkt tot het verwijzen naar de voorgelegde huwelijksakte, zo stellen verzoekende partijen. Verzoekende partijen concluderen dat verwerende partij in de eerste plaats dus niet in staat blijkt te zijn om te stellen dat eerste verzoekende partij en haar vrouw elkaar tegenspreken.

Verzoekende partijen wijzen er in de tweede plaats op dat verwerende partij net zo min hard maakt dat eerste verzoekende partij of haar echtgenote zichzelf tegenspreken. In de derde plaats haalt verwerende partij nergens “feiten” aan die manifest tegenstrijdig zijn met hun asielrelaas, merken verzoekende partijen nog op. Verzoekende partijen besluiten dat hun coherent relaas voldoende is om te kunnen besluiten tot de gegrondheid van hun vrees voor vervolging. Verzoekende partijen vragen zich, rekening gehouden met hun zeer uitgebreide en gedetailleerde verklaringen, af of verwerende partij hun verklaringen wel gelezen heeft en of zij hiermee rekening heeft gehouden en of, indien dit wel het geval zou zijn, waarom die de geloofwaardigheid van hun relaas niet konden herstellen. Verzoekende partijen merken tot slot op dat zij zich niet kunnen verweren tegen bestreden beslissingen die dermate karig zijn gemotiveerd.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat bij de tweede asielaanvraag van eerste verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de zoon van verzoekende partijen, S., zonder problemen nog een internationaal paspoort kon verkrijgen, hetgeen niet in overeenstemming valt te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging; het uiterst merkwaardig is dat hun zoon, die 14 jaar was toen zijn neef werd opgepakt, zou gezocht worden omwille van zijn contacten met zijn neef, terwijl geen enkele van de volwassen familieleden, en evenmin zijn vrienden enige problemen zouden hebben gekend omwille van hun contacten met deze neef, te meer nu de autoriteiten geen problemen hadden met de reizen die zijn moeder naar Europa en Amerika ondernam en haar terugkeer naar Grozny; het niet met hun beweerde vrees voor vervolging valt te rijmen dat eerste verzoekende partij en haar zoon bij hun vertrek uit hun land van herkomst onder hun eigen naam met de trein door de Russische Federatie

hebben gereisd, terwijl eerste verzoekende partij op dat moment wist dat haar zoon door de autoriteiten werd gezocht en tenslotte omdat eerst verzoekende partij bovendien niet eens een begin van bewijs kon voorleggen dat haar neef, Sa., werkelijk bestaat. Evenmin kon zij bewijsstukken neerleggen in verband met de problemen en incidenten waarbij haar neef betrokken zou zijn.

Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 69 432 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 oktober 2011, waartegen het beroep bij de Raad van State niet-toelaatbaar werd verklaard bij zijn beschikking nr. 7906 van 27 december 2011 (administratief dossier, map eerste/derde asielaanvraag, stuk 14). Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest. Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas voorgehouden bij de eerdere asielaanvraag van eerste verzoekende partij te herstellen. De Raad stelt vast dat verwerende partij zich, gelet op het voorgaande, met recht kon beperken tot de bespreking van de door verzoekende partijen als nieuw naar voren gebrachte elementen, met name de bijgebrachte huwelijksakte (en het door tweede verzoekende partij bijgebrachte binnenlands paspoort en de binnenlandse paspoorten van hun oudste zoon en dochter en de geboorteakte van hun jongste zoon). De commissaris-generaal is echter van mening dat de door verzoekende partijen ingediende nieuwe elementen niet in staat zijn om de eerdere weigeringsbeslissingen alsnog te kunnen wijzigen. De reden hiervoor blijkt duidelijk uit de inhoud van de bestreden beslissingen. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen pretenderen, is het *in casu* niet relevant dat hun verklaringen, op zich of onderling, vrij zouden zijn van tegenstrijdigheden, dat ze coherent zijn en dat ze niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

Verder merkt de Raad op dat de commissaris-generaal tevens op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van tweede verzoekende partij, de echtgenote van eerste verzoekende partij, aangezien die in het kader van haar eerste asielaanvraag geen andere motieven inriep dan deze waarop haar echtgenoot zich heeft beroepen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 20 maart 2012, p. 8: *“- land verlaten omwille van dezelfde problemen als uw man? Ja. Er waren weer bedreigingen. Men zei als ze onschuldig zijn, waar zitten ze dan. En ze eisten mijn zoon. – had u daarnaast zelf nog andere persoonlijke problemen? Nee. Ik had slechts een doel voor ogen, onze zoon redden...”*). Derhalve kan worden besloten dat de bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij afdoende gemotiveerd is door te verwijzen naar de beslissing, genomen ten aanzien van haar echtgenoot en die steun vindt in het administratief dossier.

Voormelde geciteerde verklaring van tweede verzoekende partij bevestigt nogmaals dat onderhavige asielaanvragen gesteund zijn op het initieel door eerste verzoekende partij voorgehouden asielrelaas dat evenwel bij een eerdere asielaanvraag als volstrekt ongeloofwaardig werd beoordeeld. Het louter voorhouden dat betrokkenen nog steeds worden gezocht door de autoriteiten in de naweeën van en als gevolg van het ongeloofwaardig bevonden initieel asielrelaas en het bijbrengen van een huwelijksakte toont terecht op generlei wijze aan dat het ongeloofwaardig bevinden van het oorspronkelijk relaas niet correct is.

2.2.6. Op basis van het voorgaande, kan worden besloten dat verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om de geloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire

beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In dit verband betogen verzoekende partijen dat verwerende partij zich er nogal snel van af maakt door te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus niet moet worden toegekend of dat het artikel niet moet worden toegepast. De commissaris-generaal houdt volgens verzoekende partijen geen rekening met de reële situatie in Tsjetsjenië, die nog steeds niet verbeterd is. Volgens verzoekende partijen is er in Tsjetsjenië wel degelijk sprake van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen wijzen erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat een land waarin een gewapend conflict heerste en waar een wapenstilstand heerst, dit niet onmiddellijk impliceert dat het conflict beëindigd werd, dat hetzelfde geldt in het geval van een officieel staakt-het-vuren en dat het einde van een conflict dient gepaard te gaan met een ontmanteling van de organisaties en met een waarachtige ontwapening die zal leiden tot een duurzame vrede op het grondgebied. Verzoekende partijen argumenteren dat de internationale verslagen betreffende de toestand in Tsjetsjenië niet toelaten te concluderen dat er sprake is van een duurzaam vredeherstel. De schendingen van de mensenrechten zijn er immers zeer talrijk, zowel vanwege de rebellengroepen als vanwege het Russisch leger en de milities van het Russisch leger. Verzoekende partijen betogen dat de stelling van verwerende partij, met name dat de situatie in Tsjetsjenië positief is geëvolueerd, zodat er geen bescherming dient te worden toegekend, ingaat tegen alle nieuwe informatie en rapporten over de Kaukasus. Zij wijzen er bovendien op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze waarneming bovendien weerspiegelt in haar recente rechtspraak, waarbij zij verderop in hun verzoekschrift citeren uit het arrest nr. 41 237 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 maart 2010 en het arrest nr. 24 406 van 12 maart 2009. Om hun argumentatie verder kracht bij te zetten, geven verzoekende partijen in hun verzoekschrift de samenvattingen van enkele internet/krantenartikelen en internationale mensenrechtenrapporten – waarvan sommige als bijlage aan het verzoekschrift zijn toegevoegd – over de mensenrechten/veiligheidssituatie in de (Noordelijke) Kaukasus in het algemeen en in de Russische autonome deelstaten Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan in het bijzonder. Verzoekende partijen wensen in essentie aan te kaarten dat de toestand van de personen die bestempeld worden als “tegenstanders” niet lijkt te zijn verbeterd, dat de algemene veiligheidstoestand in de hele Noord-Kaukasus, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal oordeelt, verslechterd is en dat er zich nog vele mensenrechtenschendingen voordoen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de algemene mensenrechten/veiligheidssituatie in de (Noordelijke) Kaukasus in het algemeen en in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan in het bijzonder, niet aantonen dat er in Tsjetsjenië effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 20 juni 2011 (administratief dossier, map eerste/derde asielaanvraag, stuk 13) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partijen niet weerlegd door de verwijzing

naar de verschillende artikelen en internationale rapporten, die in hoofdzaak de problematische toestand inzake de mensenrechten uiteenzetten.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partijen betogen dat het volkomen onduidelijk is of de bestreden beslissingen rekening hebben gehouden met alle elementen van het dossier, en zij dus de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, map eerste/derde asielaanvraag, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partijen tijdens de interviews op het Commissariaat-generaal van 23 juni 2011, 1 februari 2012 en 20 maart 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen (administratief dossier, map tweede asielaanvraag eerste verzoekende partij, stuk 4 en map eerste/derde asielaanvraag, stukken 3 en 4). De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT